

Слова Жыцця на сакавік 2013

«Хто з вас без граху, няхай першы кіне ў яе камень» (Ян 8, 7).

Калі Езус навучаў у храме, кніжнікі і фарысеі прывялі да Яго жанчыну, якую злавілі на чужаложстве, і спыталіся ў яго: «У Законе ж Майсей наказаў нам каменаваць такіх. А Ты што скажаш?» (Ян 8, 5).

Так яны хацелі заманіць Яго ў пастку. Сапраўды, калі б Езус быў супраць пабівання камянямі, яны маглі б абвінаваціць Яго ў тым, што Ён супраць Закону. Насамрэч, згодна з Законам, сведкі павінны былі першымі кінуць камень у чалавека, які здзейсніў грэх, а ўжо пасля іх — астатнія людзі. Аднак, калі б Езус пацвердзіў смяротны прысуд, у гэтым праявіўся б канфлікт з Ягоным навучаннем пра міласэрнасць Бога да грэшнікаў.

Але Езус, нахіліўшыся, пісаў пальцам знакі на зямлі, выказваючы тым самым свой непахісны супакой. Падняўшыся ж, Ён сказаў: «Хто з вас без граху, няхай першы кіне ў яе камень».

Пачуўшы гэтыя словы, абвінаваўцы, пачынаючы ад самых старых, пачалі адзін за адным адыходзіць. Пан, звярнуўшыся да жанчыны, спытаў: «Дзе яны? Ніхто не асудзіў цябе?» — «Ніхто, Пане», — сказала яна. «І Я не асуджаю цябе. Ідзі і адгэтуль больш не грашы» (пар. Ян 8, 10–11).

«Хто з вас без граху, няхай першы кіне ў яе камень»

Гэтыя словы, вядома, не паказваюць, што Езус згаджаецца з такім злом, як чужаложства. Ягоныя словы «ідзі і адгэтуль больш не грашы!» відавочна кажуць, што гэта Божы завет.

Езус хоча выкрыць крывадушнасць чалавека, які робіць сябе суддзёю сваёй грахоўнай сястры, але не прызнае, што ён таксама грэшнік. Езус падкрэслівае такім чынам вядомую праўду: «Не судзіце, каб вас не судзілі. Бо якім судом вы судзіце, такім і вас асудзяць» (Мц 7, 1–2).

Кажучы так, Езус звяртаецца таксама да людзей, якія безапеляцыйна асуджаюць вінаватых, не прымаючы пад увагу, што ў іх сэрцах можа абудзіцца пакаянне. І ясна паказвае, што Ягонае стаўленне да чалавека, які ўпаў: аказаць міласэрнасць. Калі ж гэтыя людзі адышлі ад блудніцы, «засталіся двое, — як кажа св. Аўгустын, біскуп Гіпонскі, — няшчасце і міласэрнасць» (Каментар да Евангелля паводле св. Яна 33, 5).

«Хто з вас без граху, няхай першы кіне ў яе камень»

Як жа жыць гэтым Словам?

У адносінах да кожнага з нашых братоў або сяцёр будзем прыпамінаць сабе, што мы таксама грэшнікі. Мы ўсе зграшылі, і нават калі нам здаецца, што нашыя правіны не вельмі сур'ёзныя, мы заўсёды павінны мець на ўвазе, што мы можам не ведаць пра важнасць абставінаў, якія прывялі кагосьці да настолькі глыбокага падзення, да аддалення праз гэта ад Бога. А як бы мы павялі сябе на ягоным месцы?

Мы таксама часам парывалі повязь любові, якая павінна яднаць нас з Богам, мы таксама не былі Яму верныя.

Калі Езус, адзіны чалавек без граху, не кінуў у блудніцу камень, тым больш не варта і нам учыняць гэта супраць каго б гэта ні было.

І таму: май міласэрнасць да ўсіх, супраціўляйся парывам асуджаць без літасці. Мы павінны ўмець прабачыць і забыць, не захоўваць у сэрцы парэшткаў крыўды, асуджэння, за якімі могуць хавацца гнеў і нянавісць, аддаляючыя нас ад нашых братоў. Глядзіце на кожнага так, як бы ён быў новым чалавекам.

Захоўваючы ў сэрцы любоў і міласэрнасць да кожнага чалавека, а не абвінавачванне і асуджэнне, мы дапаможам камусьці пачаць новае жыццё, дадамо яму мужнасці, каб за кожным разам распачынаць нанова.

К'яра Любіч
Надрукавана: «Nowe Miasto» 1998/1